



நற்றிணையில் மழை வளமும் மக்கள் வாழ்வும்

மா. மலர்க்கொடி ^{அ, *}; கோ. தமிழ்ச்செல்வி ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, குந்தவை நாச்சியார் அரசு மகளிர் கலைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவுப் பெற்றது), தஞ்சாவூர்-613007, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Rain Resources and People's livelihoods in Natrinai

M. Malarkodi ^{a, *}, G. Tamilselvi ^a

^a Department of Tamil, K.N.G. Arts College for Women (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University), Thanjavur-613007, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

malarrajeshtni2018@gmail.com

Received: 01-07-2022

Revised: 26-10-2022

Accepted: 04-11-2022

Published: 08-12-2022



ABSTRACT

Rain depends on nature. The ancient Tamil people of lived by using natural products. Trees, leaves, plants, vines, mountains, rivers and seas supported them. Water is the basis of the above-mentioned objects. Rain gives water. Lack of rain will be led to poverty so considering this, Valluvar also mentioned about rain in his songs. He says that rain is the most important thing for nature. Ancient people love nature and indulged in its beauty, splendor and beauty. Ancient Tamils are not sinners of nature. Mountain, sky, sea, fish, tree, plant, vine have been focused by Tamil people for some benefits. They developed the attitude of thinking about the ideas that arose in their hearts by listening to and saying the ideas times. Thus, the Tamil people have been given space to grow. So, sociologists have investigated the relationship between rain and human life with the data given in the ancient literature about rain. In this article, the data about the rain mentioned in the Natrinai songs has been presented and described

Keywords: Lack of Rain, Natrinai, People Prosperity, Rainwater, Sentient beings, Torrent, Uses of Western Wind

முன்னுரை

மழை பற்றி எண்ணும்போது நிலத்தில் நீர் வளம் பற்றியக் கருத்தைக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மக்களுக்கும் மற்ற உயிரினங்களுக்கும் உணவாக இருப்பன நிலமும் நீரும் ஆகும். ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட நற்றிணையில் ஐவகைத் திணைகளாகிய முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலங்களும் அங்குள்ள கருப்பொருள்களும், மக்கள்தம் வாழ்க்கை முறையும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் பற்றிய சிறிய அறிமுகம் ஒன்றைக் கூறிவிட்டு, கருப்பொருள்களுள் ஒன்றாகிய "மழை" வளம் பற்றியும் தொடர்பான பிறவற்றையும் ஆராயப்புகுகிறது இக்கட்டுரை. "மழை" என்பது "நீர்" என்ற கருப்பொருளில் அடங்கும். முல்லைத் திணை, காடும் காடு சார்ந்த இடமுமாகும். குறிஞ்சி மலையும் மலை சார்ந்த நிலப்பகுதி ஆகும். நன்செய் நிலம் மருதத்திணை எனப்பட்டது. வயலும் வயல் சார்ந்த இடம் என்பது இது. நெய்தல் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமாகும். பாலை மணலும் மணல் சார்ந்த இடமாகும். அக்கால அனுபவத்தில் தொல்காப்பியர் கருப்பொருள்களை,

"தெய்வம், உணாவே, மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

என்பது தொல்காப்பியர் கண்ட கருப்பொருள்களாகும். கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த நம்பியகப் பொருள், தொல்காப்பியத்திலும் மிகுதியான கருப்பொருட்களைச் சுட்டுகின்றது (Subramaniyam Pillai, 2008).

நற்றிணை - நூல் விளக்கம்

“நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு

ஓத்த பதிற்றுப்பத்து, ஓங்கு பரிபாடல்

கற்றறிந்தார் சொல்லும் கலியோடு, அகம், புறம் என்று

இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

எனும் பழைய வெண்பா எட்டுத்தொகை நூல்கள் இவைகள் என்பதைக் குறிக்கின்றது. இப்பழைய வெண்பாவில் முதல் நூலாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ள இந்த நூல் "நெடியதும் இன்றிக் குறியதும் இன்றி நடுவாக உள்ள பாக்களின் தொகுதிக்கு" 'நற்றிணை' எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். நல் + திணை = நற்றிணை என்பதாகும். இதற்கு நல்ல ஒழுகலாறுகளைக் கூறுவது என்று பொருள். திணை என்ற சொல் கொண்ட கொள்கையில் திண்மையாக நிற்பது என்று பொருள். திண் + ஐ = திணை. திண்மையை உடையது. ஐந்து அகத்திணைகள் பற்றிய தொகை நூல்களுக்குள்ளே "திணை" என்னும் பெயர் உடைய - அதிலும் - "நல்திணை" (நற்றிணை) என்னும் பெயர் உடைய நூல் இஃது ஒன்றுதான். நற்றிணையில் 9 அடி முதல் 12 அடி வரையுள்ள பாடல்கள் உள்ளன. "பிரசம் கலந்த ..." எனத் தொடங்கும் பாடல் மட்டும் 13 அடியினைக் கொண்டிருக்கிறது (Palaiyan, 2012). இப்பாடல்களைத் தொகுக்கச் செய்தவர் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி. தொகுத்தவர் தெரியவில்லை

மழைநீர்ப் பயன்பாடு

தமிழின் பண்டைய இலக்கியங்கள் மழையின் வளத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றன. மழை நீரால் சமூகம் வளம் அடைந்ததை இவை பேசுகின்றன. மழைநீர் தரும் வளத்தை வைத்துக் கொண்டு ஆறு, குளம், கிணறு ஆகியவற்றில் நீரின் உதவியால் பல்வேறு தொழில் முறைகளைத் தமிழர்கள் பின்பற்றி வந்தனர். அத்துணையும் மழையின் உதவியால் நடந்தன என்பதை ஆராய்ச்சியாளர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

இத்தனை இடுபொருட்களையும் வைத்துப் பயிர் செய்யத் தேவைக்கு அதிகமான நீரும் நம் விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்தது. தத்தமது பகுதிகளில் பெய்யும் மழையளவைக் கருத்தில் கொண்டுதான் பாரம்பரியமாக விவசாயிகள் பயிர் வகைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். வறண்ட வானம் பார்த்த நிலங்களில் மானாவாரி நெல் ரகங்களையும், கம்பு, கேழ்வரகு, திணை, சாமை, வரகு, சோளம், குதிரைவாலி போன்ற ஊட்டச்சத்து மிகுந்த சிறு தானியங்களையும் பயிரிட்டு வந்தனர். ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் அங்குள்ள தேவைகள், மண்வளம், கலாச்சாரம், தட்பவெப்பத்திற்கு ஏற்ப கிணறுகள், ஏரிகள், வெள்ளப்பாசனக் கால்வாய்கள் போன்ற பாசன அமைப்புகளைக் கவனமாக வடிவமைத்துப் பராமரித்தும் வந்தனர் (Sangeetha Sriram, 2012).

மழை இயற்கை வளத்தைத் தரக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தது. மழையால் உலகம் செழித்து வளர்கிறது. மழை இல்லையேல் உலகில் உயிர்கள் நிலைத்திருக்க இயலாது. மழை என்பதற்குத் தமிழ் அகராதிகள் ஆலி, சிதர், துளி, முகில், வான் போன்ற சொற்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. மழையில்லையேல் உலக உயிர்களைப் பசி வாட்டிக் கொல்லும் என்று தமிழ் இலக்கியங்களில் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே கூறப்பட்டது. இக்கருத்தைத் திருவள்ளுவர் அக்கால கட்டத்திலே,

“விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்து

உள்ளின்று உடற்றும் பசி”

என்றார் (Subramaniam Pillai, 2012). திருக்குறளின் 2 ஆம் அதிகாரத்தினுள் மூன்றாம் குறளின் விரிவான விளக்கம் அறிவியல் அணுகுமுறையிலும் ஆன்மிகப் பார்வையிலும் அமைந்துள்ளது இவண் குறிப்பிடற்பாலது.

மழையின் தனிச் சிறப்பை 'வான்சிறப்பு' என்ற அதிகாரத்தின் விளக்கமாக வைத்து நிறுவுகிறார் பரிமேலழகர், “கடவுளது ஆணையால் உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறல்” என்கிறார் (Subramaniam Pillai, 2012). உலக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நம்பிக்கையும் தான தர்மமும் மழையின் உதவியால் நடக்கின்றன என்பது இதன் கருத்தாகும் (Subramaniam Pillai, 2012).

இந்த 'வான் சிறப்பு' அதிகாரத்திற்கு "வான் என்றது மழையை, வானத்திலே ஞாயிறு, திங்கள் என்னும் இருபெருஞ் சுடர்களும், மற்ற உடுக்களும் உலகத்திற்கு ஒளியளித்து நன்மை செய்தாலும் அவற்றின் உதவி, மழையின் சிறப்பைப் போல யாவர்க்கும் நன்கு விளங்குவதில்லை. மழை உண்மையால் நன்மையும், அஃதின்மையால் தீமையும் உண்டாதல் தெளிவு. கடவுளுடைய தண்ணருளைக் குறிப்பதற்கும் மழையே சிறந்த அறிகுறியாக இருக்கின்றது. "மழைச் சிறப்புக் கூறுதல்" (Subramaniam Pillai, 2012) என்ற கூற்றிலிருந்தும், மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகத்துள்,

“முன்னி யவள் நமக்கும் முன்காக்கு இன்னருளே

என்னப் பொழியாய் மழையோலோர் எம்பாவாய்”

என்ற திருவெம்பாவை பிரபந்தத்தில் மழையின் சிறப்புப் பற்றி, இறைவன் இறைவியரது இன்னருள் பாவிக்கும் முறைமையை மழை என்னும் எடுத்துக்காட்டினால் உணர்த்தப்படுகிறது (Devanathan, 2019).

தண்ணீரை ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றாகத் தமிழர் கருதினர். இதற்குப் 'பூதக்கொள்கை' என்று பெயர் (Krishnamurthy, 2007). இவ்வைந்து பூதங்களையும் குறிக்கும் இடத்தில் நீரையும் சேர்த்துப் புறநானூறு பாடிற்று. அது,

“மண்டிணிந்த நிலனும்

நிலனே ந்திய விசும்பும்

விசும்புதைவரு வளியும்

வளித்தலை இய தீயும்

தீமுரணிய நீரு மென்றாங்

கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்

போற்றார்ப் பொறுத்தலும் சூழ்ச்சிய தகலமும்”

என்பதாகும். இது தமிழரின் ஐம்பூதக் கொள்கையை உறுதி செய்கிறது (Swaminathar, 1971).

நிலமும் நீரும்

உணவு என்பது நீரும் நிலமும் என்கிறது சங்கப்பாடல். உணவு உண்டாக அடிப்படை நிலம். நிலமில்லாது எதையும் பயிரிட இயலாது. அதற்கு நீர் உரிய கருவியாக விளங்குவதையும் புறப்பாடல் வழி அறியலாம்.

“நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே

உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே

நீரு நிலனும் புணரி யோரீண்டு

டுடம்பு முயிரும் படைத்திசி னோரே”

என்று நீரின் தனிச்சிறப்புக் கூறப்பட்டிருக்கிறது (Swaminathar, 1971). இதற்கு உரை எழுதும் பின்வருமாறு குறிப்பது எண்ணத்தக்கது.

நீரை இன்றியமையாத உடம்பிற்கெல்லாம் உணவு கொடுத்தவர்கள் உயிரைக் கொடுத்தார். உணவை முதலாக உடைத்து அவ்வுணவால் உளதாகிய உடம்பு ஆதலால் உணவென்று சொல்லப்படுவது நிலத்தொடு கூடியநீர், அந்நீரையும் நிலத்தையும் ஒருவழிக் கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்து உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர்.

என்று நீரின் தேவையை விளக்குகிறார் (Swaminathar, 1971). மேற்குறித்த பாடற்செய்திகள் ஓர் அரசனுக்கு அறிவுரையாகப் புலவரால் கூறப்பட்டது. மழைவளம் பெருக்குவதையோ நீர்வளம் உண்டாக்குவதையோ அரசுக் கடமையாக நியதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. மனிதவளம் மேம்பாடடைய மழைவளம் தேவையாகிறது. 'மழைவளம்' என்பது குறைவற்ற மழையாகும். செடி, கொடி வகைகள், புல், பூண்டு, காடு, மரங்கள் ஆகியவையும் உழவு போன்ற தொழில்களின் மேம்பாட்டையும் மழை வளத்தால் அறிய இயலும்.

ஐங்குறுநூறு மருதத் திணையில் வரும் "மாரி வாய்க்க வளம் நனிசிறக்க!" என்ற பாடலடிக்கு, "மாரி இடையறவின்றிக் காலத்தே தப்பாமல் வாய்ப்பதாகக் அதனால் வளமையும் மிகுதியாகப் பெருகுவதாக!" என்பது கருத்தாகும். இஃது மருதநிலத் தலைவன், தன்னைத் திருமணம் செய்து மனையறம் பேணுவானாகத் தலைவி மகிழ்ந்து கூறியதற்கு, மழையின் சிறப்பு உணர்த்தப்படுகிறது (Gowmarieswari, 2019).

இந்த நோக்கில் சங்க இலக்கியப் பதிவுகளில் மழை பற்றிய செய்திகளைப் பொதுவாகவும் வளந்தரும் தருணங்களைக் குறிப்பாகவும் இப்பகுதி விவாதிக்கிறது. நற்றிணையில் மழை பற்றிய தரவுகள் சேரித்தபொழுது, ஆய்வாளர் கணித்ததில் முப்பத்தேழு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. முதற்பகுதி மழைநீர் உவமையாக இடம்பெற்றுள்ளது. இஃது பற்றி சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்,

மழைநீரினைப் பெய்த நெடிய மலையிலிருந்து, கரிய கடலின் அலைபோல இழிகின்ற, அருவி காட்டில் பெருக்கெடுத்தோடும் என்று, பாடலின் அடிப்படையில் நுட்பத்தைச் சுட்டுகிறது (Subramanian, 2013).

“நாள்மழை தலைஇய நல்நெடுங் குன்றத்து

மால்கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி

அகல்இருங் கானத்து அல்குஅணி நோக்கித்

தாங்கவும் தகைவரை நில்லா நீர்சூழல்பு”

நற்றிணையில் மழை பற்றிக் கூறப்படும் பாடல்களில் மிகுதியான பாடல்கள் 'மழைமிகுதி' பற்றியே குறிப்பிடுகின்றன (Palaiyan, 2012). இதில் காணப்படும் நிலங்களில் பாலை தவிர ஏனையவை மழையானது மிகுதிப்படுத்திப் பாடுகின்றன. கோடைக்கால வறட்சியும், அதில் பெய்த மழையின் மிகுதியும் அதனால் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட உற்சாகமும் தொழிலும் பற்றி ஒரு பாடல் புனைகிறது.

“மறத்தற்கு அரிதால் பாக! பல்நாள்

அறத்தொடு வருந்திய அல்குதொழில் கொளீஇய

பழமழை பொழிந்த புதுநீர் அவல

நாநவில் பல்கிளை கறங்க, மாண்வினை

மணிஒலி கேளாள், வாணுதல் அதனால்”

என்ற அடிகள், வறட்சியான கோடையில் மழை பெய்ததும் நிலம் குளிர்ந்து நிரம்பியதால் எல்லா உயிர்களும் தத்தம் தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கின என்பது இதன் கருத்து. 'நீர் நிரம்பிய பள்ளங்கள் தோறும் தவளைகளின் நாவொலி எழும்பின' என்பது 'எல்லா உயிரும்' என்பதைத் தழுவினது (Palaiyan, 2012). "பாகனே! நீரின்மையாலே, கோடையில் பல நாட்களாக வறட்சியுற்ற உலகத்து, மழை பெய்த பின்னர் உயிர்கள் மகிழ்ச்சியோடு தத்தம் தொழிலை மேற்கொண்டன" என விளக்கம் உரையாசிரியரால் கூறப்படுகிறது (Narayanaswamy, 2017). இச்செய்தியினை உறுதிசெய்யும் வகையில் பின்வரும் பகுதியில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

மழையின்மை

பாண்டிய நாட்டில் பன்னிரண்டு ஏற்பட்ட பஞ்சத்தினால் சங்கப் புலவர்களைப் பாண்டிய வேந்தன் வேற்றிடங்களுக்கு அனுப்பினான் என்றும், நாடு பஞ்சம் நீங்கிய பின் மீண்டும் அவர்கள் பாண்டிய நாட்டிற்கு வருதல் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் என்றும் இறையனார் களவியல் உரை வரலாறு கூறுகிறது (Kandhasamy, 2011). பாண்டிய நாட்டில் பன்னிரண்டு பஞ்சம் ஏற்பட்டிருந்த செய்தியினைச் சாத்தனாரும்,

"பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னாடு

மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் இழந்தது"

என மணிமேகலையில் குறித்துள்ளார் என்று மேற்கோள் காட்டுகிறார். மேலே கண்ட நற்றிணைப் பாடல் (42) உரைக் கருத்தின்வழி, குறிப்பிட்டதொரு காலம் மழை பெய்யாது குறிப்பிட்ட பகுதிகளை வறட்சி வாட்டியுள்ளது என்பது அறியவருகிறது. பன்னிரண்டு கழிந்ததும் மழை பொழிந்து நாடு வளம் பெற்றது என்பதால் தெளியமுடிகிறது (Kandhasamy, 2011).

வானத்தில் தெரியும் மின்மினியை விளக்காகக் கொண்டு உச்சியை நோக்கி மழையின் இயக்கத்தைக் குறவர்கள் அறிந்திருந்தனர். இதனைப்,

"பல்கிளைக் குரவர் அல்கயர் முன்றில்

குடக்காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய

பல்மர உயர்சினை மின்மினி விளக்கத்துச்

செல்மழை இயக்கம் காணும்

நல்மலை நாடன் காதல் மகளே?"

என்ற பாடற்பகுதி விளக்குகின்றது. இஃது குறிஞ்சிநிலப் பகுதியில் வாழும் குறவர்களின் அன்றைய காலகட்ட அறிவியல் அறிதிறன் புலப்படுகிறது (Palaiyan, 2012).

பெருமழை

மலைப் பாறையின் இடுக்குகளில் கனத்த மழை பெய்ததால் அங்கிருந்த முல்லைச் செடிகளில் அரும்புகள் தோன்றின. அவை சிச்சிலிப் பறவையின் வாய் போன்றிருந்தன. மழை இடியுடன் ஒலித்துப் பெய்து நிலத்தைப் பயனுறச் செய்ததை,

"உரவுரும் உறறும் அரைஇருள் நடுநாள்

கொடிநுடங்கு இலங்கின மின்னி

ஆடுமழை இறுத்தன்று அவர் கோடுஉயர் குன்றே"

எனக் கூறுகிறது நற்றிணை. அதாவது உயர்ந்த மலை முழுவதும் ஒளியைப் பரப்பி வலிய இடி முழங்குகின்ற நடு இரவில் கொடி மடங்கியது போலத் தோன்றி மின்னல் மின்னி மழை நீரினைப்

பெய்தது என்பது கருத்து. இங்கு மழை தொடங்கிப் பின்னர் பெய்த முறை கூறப்பட்டது. மழை தோன்றுவதை உற்றுக் கவனித்த அனுபவம் இது. நீர் வளம் பொருந்திய ஊரிலே குடியிரு என்னும் நீதிக் கருத்தினை மக்கள் வாழ்க்கைக்குக் கொன்றை வேந்தன் "நீரகம் பொருந்திய ஓரகத் திரு" (51) சூத்திரம்வழி வலியுறுத்துகிறது (Palaiyan, 2012).

மேலைக் காற்று பயன்

கடலில் நீரைச் சுமந்து சூல் கொண்ட மேகம் மலையுச்சியில் தடுக்கப்படும் மிகுந்த மழையை நிலத்தில் கொட்டும். அது பெருமழையாகக் காட்சியளிக்கிறது. இடி இடித்து மழை கொட்டுவது மேகத்தைப் போலவே இவ்வகை மேகங்களும் நிறைந்த மழையைத் தருவது என விதந்தோதுகிறது நற்றிணை. மேலைக்காற்று கீழைக்காற்று என்னும் இவ்வகையில் கீழைக்காற்று இதற்கு உதவியாக இருந்து மழையைக் கொட்டும்.

"கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செறீஇயர்,

திரைப் பிதிர் கடுப்ப முகடுகந்து ஏறி

நிரைத்து நிறைகொண்ட கமஞ்சூல் மாமழை

அழிதுளி கழிப்பிய வழிபெயற் கடைநாள்

இரும்பனிப் பருவத்த மயிர்க்காய் உழுந்தின்

அகலிலை அகல வீசி, அகலாது"

என்ற அடிகள் கார்ப்பருவத்து மழையின் கனத்தை எடுத்துரைக்கின்றன (Palaiyan, 2012).

"நீர்அற வறந்த நிரம்பா நீள்இடைத்

துகில்விரித் தன்ன வெயிலவிர் உருப்பின்

அஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுரம் இறந்தோர்

தாம்வரத் தெளித்த பருவம் காண்வர

இதுவோடு" என்றிசின் மடந்தை - மதிஇன்று,

மறந்துகடல் முகந்த கமஞ்சூழ் மாமழை

பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்

'கார்' என்று அயர்ந்த உள்ளமொடு, தேர்வில்

பிடவமும், கொன்றையும், கோடலும்

மடவ ஆகலன், மலர்ந்தன பலவே!"

இச்செய்யுள் தலைவியை நோக்கித் தோழி கூறியதாக அமைகிறது. அறிணைப் பொருட்களாகிய தாவரங்களும், காலமல்லாக் காலத்தில் பெய்த மழையைப் பருவக்காலத்தில் பெய்யும் மழையெனத் தவறாகக் கருதி இரவிலேயே பூத்தல் செய்யத் தொடங்கின. அவற்றைக் கண்டு கார்காலம் தொடங்கிவிட்டதெனத் தலைவி கருத வேண்டாமென்கிறாள் தோழி (Palaiyan, 2012).

அறிவில்லாது, பருவ காலத்தை மறந்து கடல்நீரை உண்டதனாலாகிய நிறைந்த சூலையுடைய கரிய மழையானது தாங்கமாட்டாமல் பெய்த நீரினைக் கண்டு, இது கார்காலமென்று பிறழ் உணர்ந்து பிடவும், கொன்றையும், காந்தள் முதலியனவும் மலர்ந்துவிட்டன என்பது மேற்குறித்த பாடலுக்குச் சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் தரும் விளக்கமாகும் (Subramanian, 2013). மழைவளம் மிகுதி என்பதற்கு இக்கற்பனையும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். கற்பனையே ஆனாலும் மழை வளத்தை மிகுந்துக் கூறிய தன்மையாகும்.

மேற்குறித்த பாடலைப் போல் பல கற்பனைகளை இணைத்து மழையின் சிறப்பையும் அதன் பலத்தையும் புலவர்கள் சித்திரித்துள்ளனர். கார்காலத்தில் இயல்பாக மழை பெய்தது. கார்காலத்தில் வருவதாகத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறிச் சென்றான். பெரிய மலைப்பகுதியைச் சார்ந்த நாட்டினன் நம் தலைவன். அவன் வரவினை அறிந்து, விரும்பி மேகங்களும் கடலில் சென்று நீரை முகந்து, அருவி பாயும் இடமெல்லாம் பெருமழையாகப் பொழிந்தது" என்ற கருத்துக் கூறப்படுகிறது.

“உரும்பில் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்
பெருங்கல் நாடன் வரவறிந்து, விரும்பி,
மாக்கடல் முகந்து, மணிநிறத்து அருவித்
தாழ்நீர் நனந்தலை அழுந்துபடப் பாஅய்,
மலைஇமைப் பதுபோல் மின்னி,
சிலைவல் ஏற்றொடு செறிந்தவிம் மழைக்கேடு”

என்ற செய்யுட்பகுதியின் வழி இதனை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Palaiyan, 2012). கார்ப்பருவம் தவறாது மழைபெய்து நிலத்தை வளம் செய்தது என்பது முடிபு. மழையில்லாமல் உலகத்தில் எக்காரியமும் நடப்பதில்லை என்பதை “மாரி யல்லது காரிய மில்லை” (71) என்னும் சூத்திரம் இதனை அறியச்செய்கிறது.

ஐந்தறிவு உயிரினங்கள்

பெரும்பாலான தருணங்களில் இடியுடன் கூடிய பெருமழையே பெய்துள்ளது. இடி இடித்து மின்னுங்கால் சில அறிவை உயிர்களும் அச்சத்தால் நடுங்கி அடங்கும். குறிப்பாகப் படமுடைய பாம்புகள் இடியொலியைக் கேட்டதும் தம் உடலை ஒடுக்கிக் கொண்டு புதரிலோ மற்றப் பாதுகாப்பான இடத்திலோ ஒளிந்து கொள்ளும்.

“கேழ்கிளர் உத்தி அரவுத்தலை பனிப்பப்
படுமழை உருமின் உரற்றுரால்
நடுநாள் யாமத்தும் தமிழம் கேட்டே”
என்ற தொடர்கள் இதனைக் காட்டுகின்றன (Palaiyan, 2012).

படத்தை உடைய நல்ல பாம்பின் தலை ஒடுங்கும்படி இடி முழங்குகின்றது பெருமழையும் பெய்கின்றது. இவை நிகழும் நடு இரவில் தலைவர் தனியே சென்று பொருள் தேடி வருவார்

என்று விளக்கம் கூறியிருப்பது மேல் தொடர்களின் கருத்தாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது (Palaiyan, 2012).

இரவில் கடுமையாகப் பெய்யும் மழையால் வண்ண மலர்களும், சந்தன மரக்கிளைகளில் பூக்களும் மலர்ந்து உதிர்ந்தன என்ற கருத்தைச் சில பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“மண்ஆர் கண்ணின் இம்மென இமிரும்
வணர்ந்துஒலி கூந்தல் மாஅ யோளோடு
புணர்ந்தினிது நுகர்ந்த சாரல் நல்லூர்
விரவுமலர் உதிர வீசி
இரவுப்பெயல் பொழிந்த உதவி யோயே”

என்பது பெய்த மழையை நோக்கித் தலைவன் கூறியதாகும் (Palaiyan, 2012). அ.தாவது “மழையே! எனக்கு உதவிய நின்னைப் போற்றுவேன்” என்பது கருத்து. இதில் மழையின் சிறப்புக்களைப் புலவர் ஒரு பாத்திரக் கூற்றில் (Character) வைத்துப் பாடியிருக்கின்றார்.

இரவில் பெய்த மழை அங்குள்ள சந்தன மரங்களையும் தழைக்கச் செய்தது. சந்தனமரம் மழையால் தழைக்க, பெண்களும் மகிழ்ந்து விளையாடினர் என்பதை,

நெஞ்சமே நீரைச் சுமந்த கார்மேகம் மேற்குமலையில் மழையைப் பெய்தது. அதனால் சிறிய கிளைகளில் பூங்கொத்துக்களை உடைய குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்தனமரங்களின் தழை மிகுந்திருந்தது. சந்தனத் துண்டையும் பலவகை நறுமணப் பொருள்களையும் சேர்த்துச் செய்த குழம்பை மகளிர் தம் கூந்தலில் பூசி வாரினர். அக்குழம்பு காய்ந்து உதிர்ந்த துகளை உடைய ஐவகையாகப் பகுக்கப்பட்ட கூந்தலையும் பெரிய கண்களையும் உடையவர் தலைவியின் தோழிமார்கள் ... தனது தந்தையின் பெரிய தேர் இயங்கும் நிலவு போன்ற வெண்மணல் முற்றத்தில் தோழிகள் மகிழுமாறு தலைவி பந்தோடு விளையாடச் செல்கிறாள் (Palaiyan, 2012).

என்று விளக்கம் தருகிறார் (Palaiyan, 2012). இது தலைவன், தன் நெஞ்சை நோக்கி மேற்கில் பெய்த மழையைப் பற்றிக் கூறியது. ஓர் இரவில் பெய்த மழை அடுத்தநாள் பெண்கள் சந்தனம் பூசி விளையாடும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கிற்று என்று தலைவன் தன் நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறுகின்றான். மழை தாவரங்களையும் மலர்களையும் செழிக்கச் செய்தது எனக் கூறப்பட்டிருப்பது மழை வளத்தைக் காட்டுவது. இது பற்றிய பாடல் வருமாறு:

“கொண்டல் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணல் முற்றத்துப்
பந்தோடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளாள் ஆயினும், பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்மா! - நெஞ்சே-என்னதூஉம்
அருந்துயர் அவலம் தீர்க்கும்
மருந்துபிறிது இல்லை, யான் உற்ற நோய்க்கே”

என்ற செய்யுள் முழுமையும் மழை பெய்ததால் ஏற்பட்ட மனமகிழ்ச்சியை (தலைவன், தலைவி, இதரர்) வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது (Palaiyan, 2012). “ஐம்பால் தகைபெற வாரிப் ...” - ஐந்து வகையாகப் புனைதலுடைய மகளிர் கூந்தல்: அ.தாவது கொண்டை, குழல், பனிச்சை, சுருள், முடி என ஐந்து வகைப்படும் கூந்தல்முடி என்கிறது (Kazhaga pulavar kuluvinar, 2002). மேற்கு மலையிடத்து நல்ல மழையினைப் பொழிந்தது இதனால் சிறுசிறு மரக்கிளைகளில் தழைகள் மிகுந்தும் பூங்கொத்துக்களைக் கொண்டும் விளங்கும் பெருந்தண்மையினைக் கொண்ட சந்தன மரங்கள், அந்தச் சந்தனத் தேய்புடன் பற்பல நறுமணப் பொருட்களையும் வகைபடச் சேர்த்து ஊட்டிய கூந்தலைத் தகைமைபெற வாரிக் கொள்பவர் அப்பகுதிப் பெண்கள் என்பது மழை உண்டாக்கிய மனமகிழ்ச்சியைப் புலப்படுகிறது.

அரசரின் அரண்மனையில் ஒலிக்கும் முரசுபோல் மழை ஒலியின் ஓசை எழுவதாக நற்றிணை குறிக்கின்றது. இது தலைவனின் மலைநாட்டில் நடப்பதாகவும் செய்யுள் கூறுகின்றது. பொதுவாக மலை இடுக்கில் பெய்யும் மழையின் இடியோசையை இவ்வாறெல்லாம் கூறுவது சங்க இலக்கிய மரபு. இஃது இரவுப் பொழுது மழை. பகலில் வருக இரவில் வாரற்க என உவமை கூறியதுமாம். தலைவனை

இரவுப்பொழுது வரவேண்டாம் பகல் பொழுதிலே வருக எனத் தோழி இரவின்கண் பெருத்த மழையைக் கருதிக் கூறியதை விரைந்து வரைந்துக் கொள்ளலுக்குக் கூறியதுமாம் பொருந்துக என்பது உட்கருத்து.

“சிறுதினை காக்குவம் சேறும் அதனால்

பகல்வந் தீமோ பல்படர் அகல!

எருவை நீடிய பெருவரைச் சிறுகுடி

அரியல் ஆர்ந்தவர் ஆயினும் பெரியர்

பாடிமிழ் விடர்முனை முழங்க

ஆடுமழை இறுத்ததுஎம் கோடுயர் குன்றே”

என்பதில் இப்பதிவு சொல்லப்பட்டது (Palaiyan, 2012).

காட்டில் வாழும் கடுவன்களும், கருமுக மந்திகளும் மழையைத் தாங்க இயலாமல் மறைவிடங்களில் ஒளிந்து கொண்டன. உலகத்து உயிர்கள் மகிழ்ச்சியடைய பருவக்கால மழை பெய்கிறது என்றொரு பாடல் கூறுகின்றது. ஆய்அண்டிரன் இரவலர்க்குக் கொடுப்பதற்காகப் பல்வேறு உருவங்களில் யானைகளை வைத்திருந்தான். அதைப்போல் அவன் நாட்டில் பல்வேறு உருவங்களில் மழை பெய்தது என்கிறது செய்யுள்.

“உவக்காண் தோன்றுவ ஓங்கி வியப்புடை

இரவலர் வருஉம் அளவை அண்டிரன்

புரவெதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல

உலகம் உவப்ப ஓதரும்

வேறுபல் உருவின் ஏர்தரு மழையே!”

என்பதில் இதனைக் காணலாம். இதன்கண் பல சிறப்புக்கள் கூறப்படினும் “உலகம் உவப்ப ஓதரும், வேறுபல் உருவின் ஏர் தரு மழையே” என்பது எண்ணத்தக்கது. கார்காலத்தில் அந்தியில் மேகங்கள் கூடி மழை பெய்யும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது (Palaiyan, 2012). முல்லை மலர்கள் மணம் விசும்படி புதர்கள் எல்லாம் பூத்து நின்றன. இதுவும் கார்கால வருகையைக் காட்டுவதாக உள்ளது (Palaiyan, 2012). பொருள்தேடச் சென்ற தலைவன் கார்காலத்தில் வந்து தலைவன் இன்புற்றிருத்தலை தலைவி விரும்புமாறு செய்யுள் யாத்தல் அக இலக்கியக் கொள்கையில் அமைந்துள்ளது (Palaiyan, 2012).

பிரிந்திருந்த தலைவன் (பொருள் தேடச்சென்றவன்) வருவான் என்று, பிரிவில் துயருறும் தலைவியைத் தேற்றும் கருவியாகக் கார்காலமும் மழையும் கருதப்பட்ட செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவியிடம் தோழி, இதோ பார்! விசம்பு அதிரும்படியாக இடித்துப் பின் மின்னித் தொகுதியாய் கரிய மழை கடல் நீரை முகந்து வந்து, கார்காலத்தைக் காட்டுகின்ற அவரும் இப்பொழுது வருகுவர், கவலற்க என்று கூறினாள்

எனச் செய்யுள் பகுதிக்கு சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகிறது (Subramanian, 2013).

மழை பெய்தல் தொழிலை நிறுத்தினால் காடும் நிலமும் வறண்டு போகும். காட்டில் விலங்குகள் உண்ண உணவின்றி ஒன்றற்கொண்டு சண்டையிட்டுக் கொள்ளும். வெப்பம் மிகுதலினால் மூங்கில்கள் வாடி நீரின்றிச் சுணங்கும். பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த சிறுபள்ளத்தில் கிடக்கும் சிறிய அளவு நீரை புலி உண்ணும் மழை இன்மையால் வளம் குறைந்த நிலத்தில் நடக்கும் கேடுகளைக் பின்வரும் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

“மழைதொழில் உலந்து மாவிசம்பு உகந்தெனக்

கழைகவின் அழிந்த கல்லதர்ச் சிறுநெறிப்
பரலவல் ஊறல் சிறுநீர் மருங்கின்,
பூநுதல் யானையொடு புலிபொருது உண்ணும்
சுரனிறந்து அரிய என்னார் உரன்இழிந்து,
உள்மலி நெஞ்சமொடு வண்மை வேண்டி”;

என்பதில் மழையின்மையின் தீமைகள் சொல்லப்பட்டன (Palaiyan, 2012). இச்செய்யுட்குச் சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் தெரிவிக்கும் விளக்கம்,

மழை, தான் செய்ய வேண்டிய பெய்தல் தொழிலைப் பெய்யாமல் விசும்பில் சென்றொழிந்ததனால், வெப்பமிக்கு, மூங்கில் எல்லாம் வாடி, அழகழிந்த மலை வழியின் சிறிய நெறியிலே, பருக்கைக் கற்கள் நிரம்பிய பள்ளத்தில், ஊறுகின்ற மிகக் குறைந்த சிறிய நீரிடத்தில், யானையொடு புலி போர் செய்து அந்நீரையுண்ணும்

எனக் காணப்படுகின்றது (Subramanian, 2013). மழை பெய்யாத நிலையில், காடும் நிலமும் வறட்சியை (drought) எதிர்கொண்ட தன்மையினைப் புலப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

நடுஇரவில் கொடி மடங்கியது போலத் தோன்றி மின்னல் மின்னி மழை பெய்துள்ளது. இஃது மழை தோன்றுவதை மக்கள் உற்று கவனித்த அனுபவம். மேலைக்காற்று கீழைக்காற்று என்னும் இவ்வகையில் கீழைக்காற்று மழை கொட்டிப் பெய்வதற்கு உதவுகிறது. கார்ப்பருவம் தவறாது மழை பெய்து நிலத்தை வளமடையச் செய்திருக்கிறது. அஃறிணை உயிர்களும் அச்சம் கொள்ளுமாறு இடியுடன் கூடிய பெருமழை பெய்துள்ளது. ஓர் இரவில் பெய்த மழை, அடுத்த நாள் பெண்கள் சந்தனம் பூசி விளையாடும் மகிழ்ச்சி புலப்படுகிறது. இஃது உலகத்து உயிர்கள் மகிழ்ச்சியடைய பருவமழை எனக் கருத இடமளிக்கிறது. பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் கார்காலத்தில் வந்து தலைவன் இன்புற்றிருத்தல் தலைவி விரும்புவது அக இலக்கியக் கொள்கை புலப்படுகிறது. பிரிவில் துயருறும் தலைவியைத் தேற்றும் கருவியாகக் கார்காலமும் மழையும் கருதப்பட்டிருக்கிறது. மழை இன்மையால் வளம் குறைந்த நிலங்களும் காடுகளும் எதிர்நோக்கிய தன்மைகள் அறிய வருகின்றன. உலக உயிர்களுக்கு மழை இன்பமளித்து மக்களை வாழ வைக்கிறது.

References

- Devanathan, C.S. (2019) Sanga Ilakkiyam Moolamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Gowmarieswari, S. (2019) Sanga Ilakkiyam, Ettuthogai: ainkurunuru moolamum uraiyu, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Kandhasamy, S.N. (Sevviyal Ilakkiya Aaivukal, Meiyappan Pathippagam, Chennai, India.
- Kazhaga pulavar kuluvinar, (2002) Kazhaga ilakkiya aaicukal, Tirunelvel saiva sidhandha noorpathipu kazhagam, Chennai, India.
- Krishnamurthy, (2007) Tamilarum Thavaramu, Bharathidasan University, Trichy, India.
- Narayanaswamy, (2017) Natrinai Nanooru Moolamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India
- Palaiyan, A.P. (2012) Sanga Ilakkiyam Moolamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India
- Sangeetha Sriram, (2012) Pasumai Purachiin Kadhai, Kalachuvadu Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, C. (2013) Sanga Ilakkiya Porutkalanjiyam, Tamil University, Thanjavur, India.
- Subramaniam Pillai, K. (2012) Thirukkural Mollamum Thelivuraiyum, Pomphugar Pathippagam, Chennai, India.
- Subramnaian, S.V. (2008) Tholkkappiyam Muluvathum Vellakkaurai, Meiyappan Pathippagam, Chidambaram, India.

Swaminathar, U.V. (1971) Purananuru, U. Ve.SA., Library, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License